Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 31 569 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 juni 2009 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juni 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(…) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van asiel en migratiebeleid, (W. V. H.), attaché, wordt aan de zich noemende (H., S.), geboren te (…) op (…), verklarend onderdaan te zijn van Jordanië het bevel gegeven om uiterlijk op 15.06.2009 om middernacht het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de volgende staten: Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, Italië, IJsland, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechische Republiek, Oostenrijk, Denemarken, Zweden en Zwitserland , tenzij hij (zij) voor deze landen over documenten beschikt.(2)

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

Artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid, 6°: beschikt niet over voldoende middelen van bestaan voor de duur van het voorgenomen verblijf en is niet in staat die middelen wettelijk te verwerven. (…)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging.

Waar verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging vraagt voor het voeren van de procedure wijst de Raad erop dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van "*het zorgvuldig bestuur en van het zorgvuldigheidsprincipe in hoofde van de beslissingnemende overheid."* Tevens stelt verzoeker dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Hij licht het middel verder toe als volgt:

"Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is.

a)

De weigering van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt door de verzoekende partij als een vernederende behandeling beschouwd in de zin van art. 3 E.V.R.M.
De verzoeker wenst immers te verwijzen naar het officieel engagement van de Regering.
Verzoeker is ondertussen jaren in België. De verzoeker spreekt Nederlands, heeft vormingen gevolgd en kan in de toekomst tewerkstelling bekomen. In die omstandigheden is er wel degelijk sprake van een duurzame verankering.

Het bestreden bevel geeft gezien het engagement van de Regering uiting van een willekeur die alle redelijkheid tart.

Verzoeker mag er terecht van uitgaan dat hij gezien het engagement van de minister, de integratie. gemachtigd kan worden tot verblijf.

b)

Verzoekers broers wonen eveneens allen in België waardoor een emotionele band met zijn naaste familieleden en hun gezinnen de verzoeker verhindert België te verlaten. In dat opzicht dient toepassing gemaakt te worden van art. 8 E.V.R.M. De verweerder liet dit evenwel na zodat deze wetsbepaling effectief geschonden is.

c)

Ook al verblijft de verzoeker thans theoretisch in illegaliteit, ingevolge de huidige situatie zijnde de afwezigheid van enige uitvoering van het regeerakkoord draagt de verwerende partij mee schuld aan de impasse en de situatie van uitzichtloosheid van de verzoeker (en vele anderen).

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt:
"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

De verwerende partij mag zich niet verschuilen achter het feit dat er nog geen werk is gemaakt van de uitvoering van het regeerakkoord. Het regeerakkoord bestaat al geruime tijd en nog steeds is er hiervan (behoudens voor een heel kleine groep van families) geen uitvoering door de verwerende partij tot stand gebracht. De verwerende partij mag zich niet verschuilen achter zijn eigen fout.

BESLUIT
De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen."

3.1.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden opgemerkt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *"afdoende",* zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, aangezien hij niet in het bezit is van een paspoort voorzien van een geldig visum. Daarnaast wordt ook vermeld, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan voor de duur van het voorgenomen verblijf en niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.1.2. De Raad dient ook op te merken dat verzoeker zijn beweringen dat hij reeds lang in België verblijft, dat hij Nederlands spreekt en kans heeft op tewerkstelling ongefundeerd zijn en dat een regeerakkoord hoe dan ook geen juridisch bindende norm is. Het feit dat aan verzoeker, die nooit tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en die zelfs geen aanvraag indiende om op een legale wijze in het Rijk te kunnen verblijven, een bevel om het grondgebied te verlaten werd ter kennis gebracht is voorts onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.1.3. Opdat een vreemdeling zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeker een gezinsleven in België heeft opgebouwd. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden aangetoond en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende "hecht" is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht,* Brugge, Die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Verzoeker verklaart weliswaar dat zijn broers met hun gezin in België verblijven, maar toont niet aan dat zijn relatie met deze familieleden dusdanig hecht is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

3.1.4. In zoverre verzoeker tevens een schending aanvoert van "*het zorgvuldig bestuur en van het zorgvuldigheidsprincipe in hoofde van de beslissingnemende overheid"* kan de Raad slechts vaststellen dat uit het neergelegde administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en heeft gestoeld op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het enig middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN G. DE BOECK